

bunds Medlemmer i Horsens ikke faa Lov til at gaa i Fred paa Gaden? og at han øjeblikkelig efter dette Telegrams Afsendelse modtog Svar fra Justitsministeren, at han havde allerede gjort Skridt til, at Politimesteren i Horsens blev instrueret til at tage sig varmt af Strejkebryderne i Horsens. Det er mig ikke ubekendt, at den højtærede Justitsminister ogsaa tidligere har vist en særlig Forkærlighed for de saakaldte fri Arbejdere, og naar man nu erindrer — det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), der bor i Horsens, ved det —, at Politimester Jorck i Horsens er en overordentlig nidkær og konservativ Mand, og at han er en meget energisk Politimand, der nødig forsømmer sin Pligt, naar han kan komme ud over socialdemokratiske Arbejdere, saa er man altsaa sikker paa, at han har gjort, hvad han har kunnet. Men han maa jo ikke have gjort Pastor Dyekjær tilpas, og da Hr. Dyekjær føler sig oprørt i sit Hjertes Inderste over, at de kristelige Strejkebrydere ikke kunne gaa ugenert paa Gaden, saa indberetter han det til Justitsministeren, som øjeblikkelig tager Affære.

Jeg ønsker i den Anledning gerne at anstille en lille Sammenligning imellem, hvor lemfældig man i Aaret 1905 bærer sig ad lige overfor to Mænd, der, efter hvad der er oplyst fra Sparekasseinspektøren, hver har gjort sig skyldig i et Underslæb paa 20,000 Kr. Ingen af dem er, saa vidt jeg ved, bleven arresteret. Sagens Akter ere gaaede ind til Amtet, men derved er det ogsaa blevet. De to Mænd — dette er konstateret paa det Tidspunkt, da Sparekasseinspektøren undersøgte deres Forhold — havde et Underslæb paa 20,000 Kr. hver. Det er nu nogle Uger siden, at et Par Arbejdere i Aarhus i Harme over, at en af deres Kammerater, en Væver, gik paa Arbejde paa en af Tekstiltfabrikkerne, tilføjede ham nogle Lussinger. Om den paagældende Arbejder, som har faaet disse Lussinger, er det oplyst, at han, umiddelbart forinden han fik disse Lussinger, har skældt de paagældende Arbejdere, organiserede Arbejdere, ud for Tyve, har sigtet dem for at have villet stjæle i hans Have, og af Harme herover er det, at den ene slaar ham. Det er egentlig ikke Skruebrækkeri, der her er Aarsagen til, at han har givet den paagældende nogle Lussinger. Nu vel, de give ham disse Lussinger. Der er ingen indenfor det Parti, som jeg tilhører, der vil forsvare Vold, ligegyldigt mod hvem den end udøves; men det er

forstaaeligt, at naar der staar en saa vældig Kamp som den, der finder Sted den Dag i Dag, kunne enkelte Arbejdere blive saa oprørte, at de lægge Haand paa dem, der ere Forrædere imod deres Sag. Vi have, mine Herrer; netop i disse Dage set i det sidste Nummer af Bladet „Vort Forsvar“ et Digt af Valdemar Rørdam, et Digt om en Desertør i Krigen 1864. Hvis ærede Medlemmer ville gøre sig bekendte med dette Digt, saa ville de se, hvilken meget skarp Fordømmelse Bladet „Vort Forsvar“ og de ansete Mænd, som staa bag ved dette Blad, fælde over de Mænd, som under en Krig, en Kamp, desertere, ikke over til Fjenden, men blot unnlade at gøre deres Pligt. Den Arbejder, som under en saa alvorlig Kamp som den, der for Øjeblikket foregaar imellem Væveriarbejdere og Tekstiltfabrikanterne, den Arbejder, som under denne alvorlige Strejke optager Arbejdet, han er med til at nedbryde, hvad der har kostet Aars Arbejde at opbygge; denne ene Mand, hvormod der her er Tale, er i Stand til at kunne gøre Skade for 10—20. Han ved det maaske ikke, — men ved han — og i dette Tilfælde vidste han det —, hvilken Skade han forvoldte, saa forstaaer jeg fuldt vel, at alle Arbejdere føle Harme.

Jeg beklager, at denne Harme kan give sig Udslag i Vold; men maa jeg ikke bede ærede Medlemmer om at erindre — og navnlig vil jeg bede de tilstedeværende Højremedlemmer, hvis Presse i denne Sag har stillet sig paa Strejkebrydernes Side, om at erindre det —, at for nogle Aar tilbage hændte der en Begivenhedovre paa den anden Side af Gaden, paa Frederiks Hospital. Der var der en Læge, som af sine Kammerater opfattedes som en daarlig Kammerat. Hvad gjorde de ved denne Mand? Midt om Natten trængte de ind paa hans Værelse og heldte en Spand koldt Vand over Hovedet paa ham, trak Dynen af ham, og jog ham ud paa Gaden — det var vist om Efteraaret — i nøgen Tilstand. Det fandt Højrebladene den Gang berettiget og ganske naturligt, og det faldt ingen Justitsminister ind at gøre noget i den Anledning. Vi vide ogsaa, hvorledes Skruebrækkeri indenfor Sagførerkredse bliver fordømt. Vedkommende bliver udelukket — jeg vil ikke sige fra det gode Selskab, men fra de ansete Mænds Selskab. Vi vide jo ogsaa, hvorledes Skruebrækkeri bliver fordømt blandt Præsterne. Besættelsen af Præstekaldet i Ollerup viste jo, hvilken Grad af Harme og Oprør, der var kommet op indenfor